

Janusz Kumala

Od Redakcji

Salvatoris Mater 2/3, 7-8

2000

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Od Redakcji

W stronę tajemnicy Trójcy Świętej prowadziło nas nie tylko bezpośrednie przygotowanie do Wielkiego Jubileuszu Roku 2000, ale także całe nauczanie Jana Pawła II, które odsłaniało przed nami Oblicze Boga jako *Odkupiciela człowieka* (1979), *Bogatego w miłosierdzie* (1980), *Pana i Ożywiciela* (1986). Byliśmy, i nadal jesteśmy, świadkami (oby też uczestnikami!) wielkiego powrotu do *trynitarnej ojczyzny* (B. Forte), dokonującego się zarówno w teologicznej refleksji, jak i w codzienności chrześcijańskiej pobożności.

Wielki Jubileusz Odkupienia jest sprzyjającym czasem, abyśmy wpatrywali się w tajemnicę Wcielenia Syna Bożego i odkrywali niepojęte misterium miłości Trójcy Świętej. Jubileuszowe świętowanie winno być zatem *jednym nieprzerwanym hymnem uwielbienia Boga w Trójcy Jedynej* (*Incarnationis mysterium*, 3), za dar zbawienia w Jezusie Chrystusie.

Radość jubileuszowa – zwraca uwagę Jan Paweł II – *nie byłaby pełna, gdybyśmy nie skierowali spojrzenia ku Tej, która okazując pełne posłuszeństwo Ojcu zrodziła dla nas w ciele Syna Bożego* (*tamże*, 14). W Maryi z Nazaretu odkrywamy ikonę, w której możemy kontemplować zbawcze działanie Ojca, Syna i Ducha Świętego. To właśnie Ona jako Niewiasta „pełni czasów” staje się „przestrzenią” dla objawiającego się ludzkości Trójjedynego Boga.

Podziwiamy Ją za odpowiedzialną i czynną współpracę z Ojcem, Synem i Duchem Świętym w realizacji dzieła zbawienia świata. Jako umiłowana Córa Ojca, poprzez pozytywną odpowiedź na Jego inicjatywę, staje się dla Niego „łonem”, w którym mocą Ducha Świętego Jednorodzony Syn Boży staje się człowiekiem. Dla Boga-z-nami, jako uboga Jahwe, jest „fizyczną przestrzenią” w której dokonują się „zaślubiny” Boga z ludzkością. Jako Matka Mesjasza jednoczy się z Nim w sposób ścisły i nierozzerwalny, spełniając wobec Niego obowiązki Matki i Nauczycielki, a równocześnie przyjmując postawę Uczennicy i Służebnicy. Jako Świątynia Ducha Świętego doświadcza mocy Jego uświęcającego (Niepokalane Poczucie) i stwórczego (Wcielenie) działania, aby poddana Jego prowadzeniu „być skutecznie obecną” w tajemnicy Kościoła.

Pośród uczniów Jezusa Maryja jawi się jako Przewodniczka na drodze nieustannego odkrywania prawdziwego Oblicza Boga – Trójjedynego Miłości. Możemy powiedzieć, że w jakiś sposób uczestniczymy w Jej *trynitarnej drodze wiary* (per Mariam ad Trinitatem). Ona jako pierwsza odkrywała w mocy Ducha Świętego tajemnicę swo-

jego Syna (*Duch Święty zstąpi na Ciebie... Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym* – Łk 1, 35), jako Syna Bożego (per Spiritum ad Jesum). Przez wiarę obcuje z niewypowiedzianą tajemnicą Boga-Człowieka (por. RM 17), który objawia Jej Ojca (*Czyż nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mego Ojca?* - Łk 2, 49). To właśnie On zawierzył Jej swojego Jednorodzonego Syna, aby do Niego wrócił poprzez *kenozę* Wcielenia i Krzyża (per Jesum ad Patrem).

Odkrywając tajemnicę Trójcy Świętej i doświadczając Jej zbawczego działania coraz lepiej dostrzegamy też pierwszą osobę w historii – Maryję z Nazaretu - która doświadczyła w sposób radykalny zbawczego działania Trzech Osób Boskich i pozostawała z Nimi w relacji miłości (per Trinitatem ad Mariam).

Oby nasze spotkania z Maryją poprzez lekturę kolejnego numeru „*Salvatoris Mater*” pomagały nam w odkrywaniu tajemnicy Trójcy Świętej i w kształtowaniu naszej trynitarnej duchowości maryjnej.

Janusz Kumala MIC